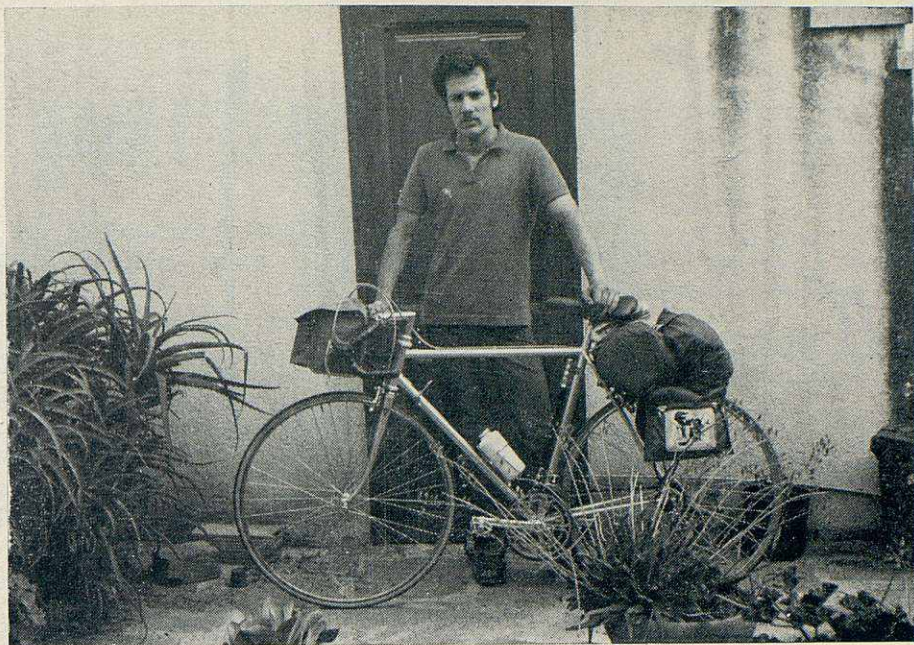

menge al matí. És de ressaltar l'hospitalitat d'aquella gent, no obstant la diferència de parles.

Diumenge, dia 17, cansats d'estar al mateix lloc i amb ganes de conèixer més món, vàrem partir en direcció a Alemanya, tot i les boires amenaçadores que hi havia sobre el país dels llacs.

Arribàrem a la duana alemanya. El duaner començà a parlar-nos alemany i no enteníem res del que ens deia. Però ell anava xerrant... fins que el Narcís li digué: «No entenc res del que em diu».

El duaner continuà xerrant, com una metraladora de paraules estranyes. Llavors el Narcís em digué: «tu l'entens?». Jo vaig fer que no amb el cap i, inesperadament, el duaner ens deixà passar.

I ja dins d'Alemanya, el Narcís deia a uns avis que passaven per la vora: «Que malament parreu els alemanys!».

El mateix diumenge, altre cop entràvem a Suïssa i l'endemà, dilluns dia 18, ja érem a Àustria, el punt més allunyat de casa nostra. Quedàvem sorpresos de les diferències existents entre una i altra banda de les fronteres que separen els diversos països.

Dimarts vàrem emprendre la segona part del viatge: la tornada. Aquell vespre, com que plovia, trobàrem refugi dins un pont cobert, típic del país. A mitja nit, se'ns presentà un personatge molt especial, anomenat Philippe. Anava carregat amb dues maletes plenes de paperots, d'enmig (els quals en sortí una rata. Després de donar-nos un espectacle en la nit, ballant i explicant la seva vida, ens volia convèncer que l'acompanyéssim en la seva manera de viure i de fer.

Dimecres, dia 20 fèrem 150 quilòmetres. Dijous entràvem altre cop a França. També, a mitja nit, els llums d'un cotxe ens despertaren. «C'est la police!», ens digueren. I nosaltres ja en vàiem dormint al «quartelillo». Però l'entrevista va ser molt amable i només ens van advertir que hi havien molts atracaments.

Divendres, dissabte i diumenge fèrem a la inversa el mateix recorregut que a l'anada i quedàvem sorpresos de les llargues distàncies que havíem efectuat a la primera part del viatge.

Diumenge vespre érem a la duana espanyola. Allí, quan explicàvem ja en llengua familiar, la nostra procedència, tothom es feia creus del trajecte.

Dilluns, dia 24, per fi arribàvem a casa. Havíem deixat enrera 2.500 quilòmetres, records i experiències inoblidables.

Hem volgut fer aquest resum, més que per donar a conèixer països, per deixar constància del viatge que fèrem amb el Narcís que, com ell deia, havien estat les seves millors vacances.

Josep Maria Bonet

PREGARIA

Escric amb el cor banyat de tristesa i amb l'esperança i la fe emparant-se del meu ànim.

Avui, Narcís, has convocat tot el poble.

He vist el teu germà desolat, els teus pares desfets, els teus més pròxims compungits; he vist tot un poble qüestionat, amb l'esglai al cor, sense saber què dir, sense saber què fer.

Tots procuràvem ser-hi; amb llàgrimes als ulls molts, amb llàgrimes al cor tots.

Segurament que mai havies pensat que et trobaria a faltar tanta gent i, ni jo mateix havia descobert que la teva absència em pogués afectar tant com ho està fent. I com jo, suposo que els altres: la colla, els amics, els que érem allà... tots.

* * *

El silenci ha planat i ha esdevingut profunda pregària dels qui hem pogut acompanyar-te aquest matí i dels qui, com jo, et trobarem a faltar:

«Déu meu, l'heu cridat quan el seu cos donava tota l'energia per a vèncer la velocitat. És fàcil imaginar-lo aplanat sobre la màquina, suat, atent al mínim detall del seu pedaleig per a facilitar el seu esforç... En aquest moment en que ell mateix es superava amb tota la força, en que semblava un campió entre els amics, l'heu tirat per terra i us l'heu emportat cap a Vós. En menys d'un segon l'heu tingut, aquest capvespre, trucant a la vostra porta.

Prou l'heu deixat entrar, oi?... Encara que anés esgalabrat, encara que, com jo mateix, no hagi potser atinat a fer totes les coses com calia. I qui les hi pot fer, Déu meu?...

He plorat per la mort d'un amic; però és ben curiós, quan em recordo de Tu, recobro la calma i em fio de la teva bondat.

Som, perquè Tu, Déu meu, vols i, perquè Tu vols, venim més a prop Teu. En Narcís devia ser imprescindible vora Teu quan el sol del passat dijous baixava a la posta...

Guardo silenci... Som en Tu, i ningú fóra de Tu és!...

Les llàgrimes de dol es tornen brillants d'esperança i, poc a poc, vaig entenent com és possible acabar l'homilia dient «...ja no em fa por la mort!».

Després, en el llarg silenci que ha seguit, el dol del nostre cor s'ha posat al teu servei, Déu meu. Com el Narcís, de l'asfalt de la carretera ha vingut a trucar a la teva porta.

Obre-la, de bat a bat, Déu meu!, t'ho prego! Com t'ho pregunten els amics ciclistes que han restat compungits i tristos, com t'ho pregunten els pares i en Pere, el germà del Narcís. Com t'ho prega tot el poble que ha vingut a despedir les despulles de l'amic, davant Teu, guardant silenci, parlant en Tu, plorant perquè li concedeixis un lloc adient en la Teva Eternitat!».

Jaume Galobart 20-IX-1980